

'Geschikt voor zelfstandig leren'

Als het label 'zelfstandig leren' is geplakt op methodes, vakdidactische voorstellen of publicaties van studenten aan lerarenopleidingen, dan is de kwaliteit ervan onomstreden. Want wat kan er nu mis zijn met zelfstandig leren? Een verhaal op basis van de lespraktijk van een economiedocent.

Het Nederlandse onderwijs kent de laatste jaren meerdere rages. Samenwerken, doorlopende leerlijnen en zelfstandig/zelfverantwoordelijk leren zijn de meest prominente. Het zijn allemaal vaardigheden, waarvan de eerste twee al uitgebreid in TEO aan bod zijn gekomen.¹

Ook toen is geconstateerd dat deze vaardigheden niet duidelijk omschreven zijn, het zijn containerbegrippen. 'Zelfstandig leren' is er ook zo een. Resultaten van wetenschappelijk onderzoek over zelfstandig leren liggen daarom niet voor het grijpen. En dat zou je toch wel mogen verwachten voor zo'n grote en maatschappelijk belangrijke sector als het onderwijs.

Vormgeven en monitoren

Er zit een onderwijskundige opvatting achter het primaat van vaardighedenonderwijs. De docent voor de klas die vakkennis op een autoritaire en hooghartige manier de stilzwijgende leerlingen inprent, heeft terecht plaats moeten maken voor de docent die de leerbehoefte van de leerling centraal stelt. Dat onderwijs primair het overdragen van kennis blijft, is daarbij langzaam maar zeker ter discussie komen te staan.

Immers, kennis veroudert snel. En tegen de tijd dat leerlingen actuele kennis nodig hebben, kunnen zij die snel en efficiënt digitaal verwerven. Ze moeten dan wel de wetten van de digitale wereld leren kennen. Waar vind je de nodige informatie, en is die betrouwbaar? Op zich een aan te leren vaardigheid.

De logica van de ontwikkeling van kennisonderwijs naar vaardighedenonderwijs maakt dat de rol van de docent verandert, van vakdocent naar leerlingbegeleider. Bij het aanleren van vaardigheden hoeft een leraar niet meer over vakkennis te beschikken. Vormgeven aan en monitoren van het studieproces van leerlingen volstaan.

Deze onderwijsvisie en de rol van de docent bieden bijkomende positieve externe effecten. De docent kan eender welke vakdocent vervangen. Scholen zijn minder tijd en energie kwijt aan sollicitaties en het construeren van lessentabellen. Het verlicht de onderwijsbegroting. En kan een flink steentje bijdragen aan het lerarentekort. Te mooi om waar te zijn?

Zelfstandig, zelfverantwoordelijk leren

Het moderne onderwijs moet jongeren laten uitgroeien tot zelfstandige medemensen, die de verantwoordelijkheid kunnen dragen voor hun eigen gedrag en voor hun rol in de (toekomstige) samenleving. Dan ligt het voor de hand dat leerlingen al in het primair onderwijs, maar zeker in het voortgezet onderwijs zelfstandig leren leren. Maar zonder concrete invulling blijft het bij mooie woorden.

In de praktijk komt zelfstandig leren erop neer dat van leerlingen verwacht wordt dat ze individueel of in een groepje van hooguit drie – wegens het risico op 'mee-liftgedrag' – allerlei data verzamelen over specifieke concepten uit het programma, vooral via de digitale weg. Belangrijk daarbij is het kunnen inschatten en

bewijzen van de origine en betrouwbaarheid van de informatie. Een niet geringe opgave.

Echter, de docent die alleen het studieproces van leerlingen bewaakt, zal de mate van zelfstandigheid beoordelen aan de hand van verslagen van het verzamelp proces zelf, en het nakomen van de afspraak voor het moment van inleveren ervan. En dus niet bezig zijn met in hoeverre de verkregen data geschikt zijn voor beter inhoudelijk begrip. De vraag rijst of deze invulling van zelfstandig leren tot kwaliteitsvol economieonderwijs leidt.

Vergelijk het met een excursie naar de haven van Rotterdam, waarmee je de globalisering wilt visualiseren. Stuur je dan je leerlingen op pad zonder aan te geven waarom daarheen, zonder een heldere opdracht? Dat zullen ze zeer gewaardeerd hebben, want eens iets anders dan een hele dag op school hangen. Maar vraag je 'wat heb je geleerd, wat heb je gezien?', dan komt er slechts iets als: 'Nou ja, veel boten, heel veel boten. Heel grote boten.'

Inflatie

Laten we de proef op de som nemen aan de hand van concepten uit het economieprogramma voor de tweede fase, inflatie en het trio begroting-staatsschuld-collectieve sector.

Ineens is er inflatie, en niet zo'n klein beetje ook. Ineens, omdat sinds de bankencrisis van 2008 de inflatie jarenlang geregeld met de nulgrens flirtte. In 2021 was die zelfs negatief. De media staan bol van dit fenomeen. Het economieonderwijs is er vanzelf als de kippen bij om met deze actuele context de concepten inflatie en monetair beleid van centrale banken van stal te halen. Als leerlingen op de eindtoets op de vraag wat de oorzaak is van de huidige inflatie-eruptie antwoorden met slechts 'de oorlog in Oekraïne', moet de docent zich op het hoofd krabben en zich afvragen waar het in zijn onderwijs mis is gegaan. Want ook iedereen zonder enige kennis van economie kan dit op zich nietszeggende antwoord geven

Waartoe is de zelfstandig lerende leerling in staat? Voor het vinden van een mooie grafiek met de recente inflatiecijfers, in de Eurolanden, Nederland en de rest

'De economiedocent moet de vraag stellen waarom de inflatie in een paar dagen tijd tot het hoogste percentage in een kwart eeuw kan oplopen, terwijl er nog van schaarste helemaal geen sprake is.'

van de wereld lijkt weinig inspanning nodig. Evenals om de jaarlijkse groeicijfers van het BNP op te graven. Maar hoe in je eentje verbinding leggen tussen theorie en realiteit, tussen inflatie en groei? Zeker als je ook nog eens behept bent met het misconception dat inflatie gerelateerd is aan economisch verval, in plaats van aan overbesteding en sterke economische groei.

De docent moet hulp bieden om met het naast elkaar leggen van grafieken met economische groeicijfers resp. inflatiegegevens leerlingen de conclusie te laten trekken over de correlatie tussen en de theoretische verklaring van stijgende groei en hogere inflatie, en andersom. In ieder geval al voor één periode gaat de theorie uit de boekjes niet op: de periode na Covid met een enorme (inhaal)bestedingsvraag bij nauwelijks waarneembare verandering van het inflatiecijfer.

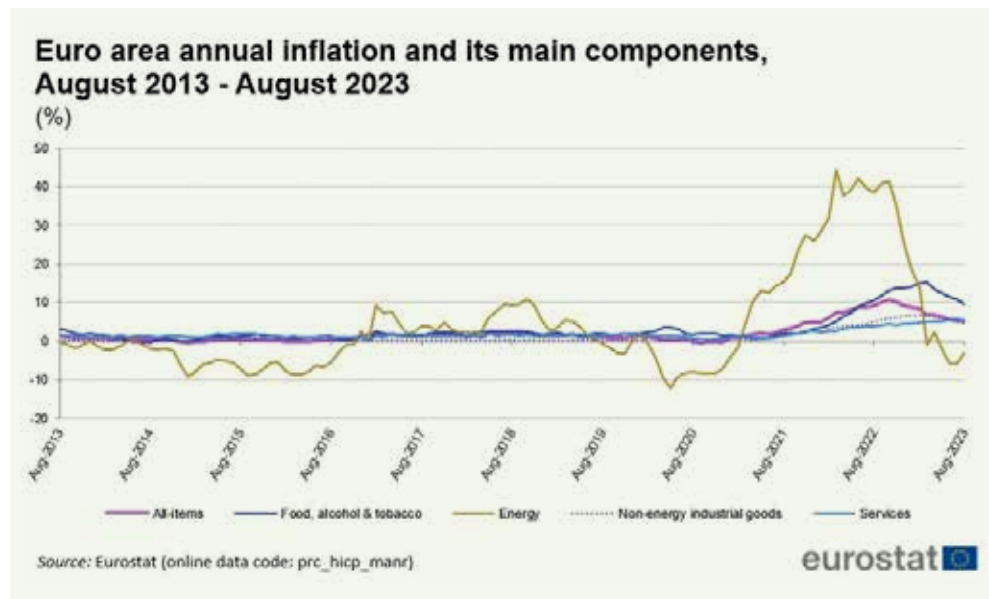
*Afbeelding 1.
Maand-op-maand inflatie in
Nederland, januari 2000 – juli
2023. Bron: Hinlopen (2023).*

De zelfstandig lerende leerling kan vrijwel onmogelijk uit de media, die bol staan met sensationele verhalen en waar nogal eens een loopje genomen wordt met economische wetmatigheden, die informatie filteren om een verband te leggen tussen de inval van Rusland

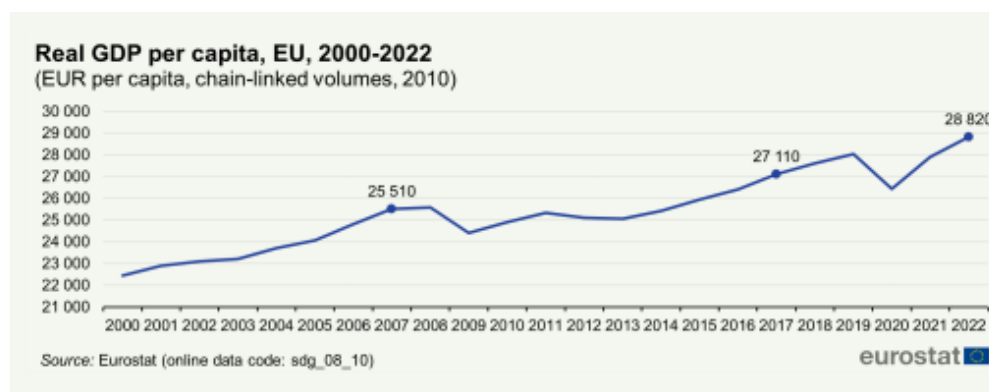
in Oekraïne en de plotse inflatiehauze.

Rusland is een grote exporteur van olie en gas. Er is paniek. Komen we warm de winter door? En tegen welke prijs? Want op energiemarkten schieten de prijzen van olie en gas de lucht in. En door het domino-ef-

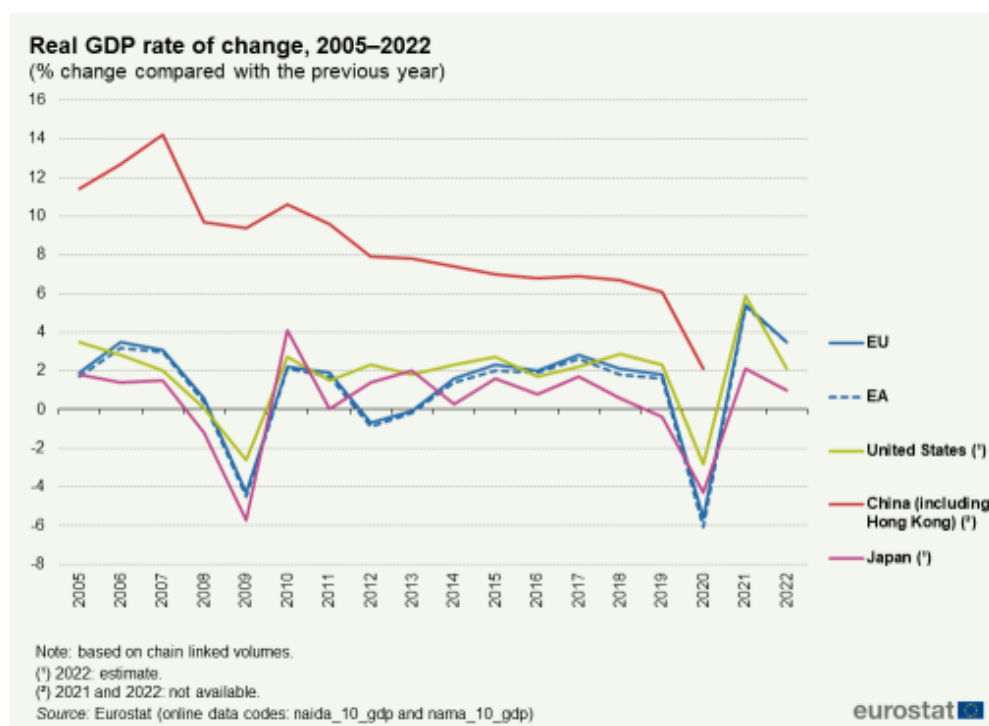
Afbeelding 2.
Euro annual inflation and its main components, July 2014 – July 2023. Bron: Eurostat.

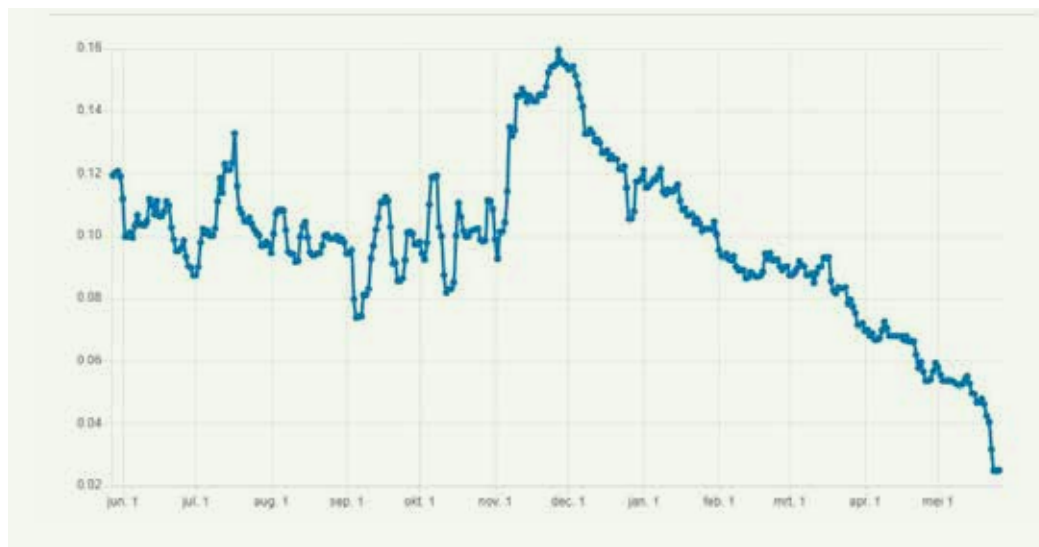

Afbeelding 3.
Reële-bbp-groei in het eurogebied. Bron: Eurostat.

Afbeelding 4.
Veranderingen in het bbp internationaal. Bron: Eurostat.

*Afbeelding 5.
Wereldgasprijzen
juni 2022-juni 2023.
Bron: Itoledenvoordeel.nl.*

fect die van afgeleide producten. Op de internationale graanmarkten spelen zich dezelfde processen af. Oekraïne is traditioneel een zeer grote producent en exporteur van graan, de ‘graanschuur’ van Europa. Er wordt voor een aanbodtekort gevreesd.

Voor de zelfstandig lerende leerling lijkt hiermee zijn zoektocht bevredigend beëindigd. Maar niet de rol van de economiedocent. Die moet de vraag stellen waarom de inflatie in een paar dagen tijd tot het hoogste percentage in een kwart eeuw kan oplopen, terwijl er nog van schaarste helemaal geen sprake is. Die zal met het concept ‘speculatie op de financiële markten’ op de proppen moeten komen.

Want consumenten hebben hun thermostaat een graadje lager gezet, en overheden hebben met het verschaffen van energietoelagen zeer snel gereageerd. De vraag naar energie is niet gestegen, eerder gedaald. En het aanbod gestabiliseerd. Zo daalden op de wereldmarkt de prijzen voor gas weer snel tot onder het niveau van voor de Russische inval.

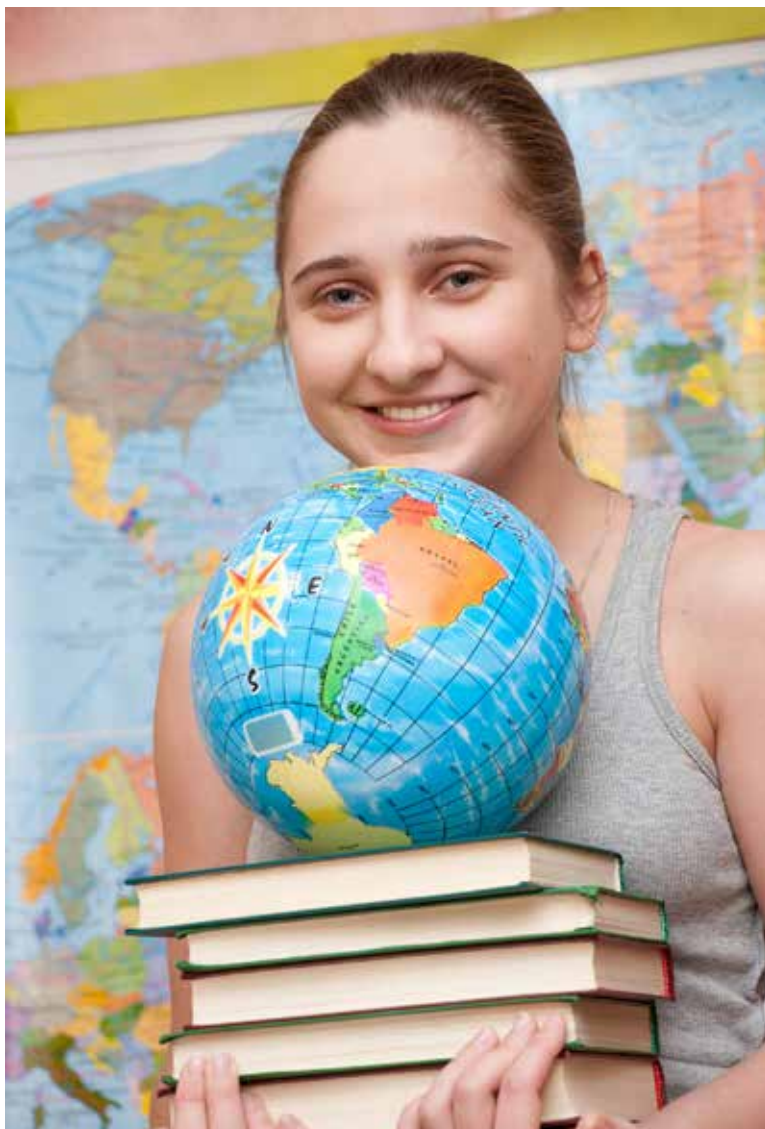
‘Graaiflatie’

De economiedocent zal de vraag moeten opwerpen waarom desondanks de inflatie niet mee naar beneden evalueert, maar op een relatief hoog percentage (5,5 procent, juli 2023) blijft steken. Een verklaring daarvoor kan de forse stijging van voedselprijzen zijn. Mede door grote onderlinge concurrentie zijn de marges bij supermarktketens niet verhoogd. Wel die van toeleveranciers.

De term ‘graaiflatie’ valt: producenten die van de inflatie profiteren door hogere winstmarges te pakken. Dat is bij uitstek het geval bij toeleveranciers van voedselproducten. Het zijn oligopolisten, mega-multinationals als Nestlé en Unilever, die de AH’s en Aldi’s voor een fait accompli zetten om hun prijzen te accepteren.

Met als vals argument dat ook zij met hogere grondstofprijzen geconfronteerd worden. Het is niet in het belang van grote oligopolisten met elkaar te concurreren, waardoor ze stilzwijgend elkaars hogere winstmarges nemen. In zijn column in TEO 04/2023, met als kop ‘Graaiflatie’, beschrijft Jeroen Hinloopen op een fraaie manier het gedrag van grote graaiers.

**‘Onderwijs is geen quizkampioenschap.
Het is een waanidee dat met het louter
vergaren van data inzicht en kennis kan
worden vergaard.’**

Afbeelding 6.
Reporente ECB,
januari 1999 – juli 2023.
Bron: Hinloopen (2023).

Europese Centrale Bank (ECB)

De Europese centrale bank (ECB) heeft het monopolie op het voeren van monetair beleid in de eurolanden: de geldhoeveelheid reguleren en met rentebeleid steven naar een inflatie van rond de 2 procent.

Hier moet de docent zijn talent tonen. Waarom 2 procent en niet 0 procent? Waarom is deflatie onwenselijk? Waarom zou een renteverlaging de inflatie dichterbij de 2 procent-doelstelling moeten brengen, en andersom?

‘Docenten vervullen een cruciale maatschappelijke rol. Ze verbinden de leefwereld van de leerling met de maatschappij.’

Na de financiële crisis van 2008, die alle monetaire economen met hun theoretische bagage in de verste verte niet zagen aankomen, verschrompelden de groei-cijfers. Niet zozeer door verlies aan vertrouwen bij consumenten en producenten, maar als gevolg van forse overheidsbezuinigingen (Nederland voorop met 17 procent). Dit als reactie op de miljarden vretende steun aan particuliere banken om ze met belastinggeld overeind te houden.

De inflatie gleed parallel daaraan als een baksteen naar beneden. Voor ECB hoog tijd om conform haar modellen de officiële rente jarenlang met forse stappen te verlagen tot zelfs een negatieve over de periode 2013-2021. Meer dan een decennium lang bleek de ECB met haar rentebeleid de inflatie niet weer tot 2 procent op te kunnen krikken. Haar modellen bleken dus van weinig waarde. De ECB toverde dan maar een extra, aanvullend beleid uit haar hoed: *quantitative easing* (QE).

De leerling kan zelfstandig nooit de onderliggende redeneringen van het rentebeleid (en QE) doorgronden, en beoordelen of de ECB de laatste vijftien jaar in staat is geweest het inflatiecijfer richting de 2 procent

te laten bewegen. Om vervolgens te concluderen dat de ECB in haar beleidsoptzet nauwelijks is geslaagd. De vakdocent is hier noodzakelijk aan zet.

En dan bereiken inflatiecijfers opeens historische hoogten. Niettegenstaande het geringe succes over de afgelopen 10 jaar, komt de ECB direct weer met haar klassieke rentebeleid op de proppen: maar liefst negen verhogingen van de basisrente tot maar liefst 3,75 procent (26 juli 2023), het record van 22 jaar geleden gebroken.

En is er al een meetbaar effect? De goederenmarkten koelen af, een gevolg van het ECB-rentebeleid of zijn andere elementen in het spel? De dienstensector blijft bloeien, en de arbeidsmarkt is nog bijzonder gespannen. De basisinflatie – inflatie verschoond van incidentele ontwikkelingen – is inderdaad gedaald. Met 0,2 procentpunt, van 5,7 procent naar 5,5 procent. Tel uit je winst.

Hardliners binnen de ECB, de monetaire economen die geloven in de neoklassieke economische theorie en modellen op basis daarvan, wensen de basisrente nog verder te verhogen. Het risico op een flinke economische recessie verstoort blijkbaar hun nachtrust niet.

Tussendoor kan de economiedocent ook hier het concept ‘marktmacht’ boven water halen. Door de vraag op te werpen waarom particuliere banken wel een hogere rente aan hun klanten vragen en zelf die hoge basisrente van nu 3,75 procent op hun tegoeden bij de ECB ontvangen, maar op de rekeningen van hun spaarders nauwelijks meer rente bieden. Niet vreemd dat hun winstcijfers in de miljarden lopen. Waarom en hoe hebben ze dat voor elkaar gekregen?

Bas Jacobs heeft recent het IS-MB-GA-model, zijn ei, in het programmamandje voor het vwo gelegd. Vwo-leerlingen beschikken hier over een context om te oordelen over de voorspelbare waarde van dit model voor de periode vanaf de financiële crisis in 2008 tot heden.

Het is toch moeilijk voor te stellen, dat de docent met een louter studiebegeleidende rol in het vaardigheden-onderwijs, in staat is de zelfstandig lerende leerling inzicht te bieden in bovenstaande concepten van het economieprogramma. Enkel de economiedocent als vakleerkracht kan en moet hier redding brengen.

Begroting, staatsschuld, collectieve sector

'Bezuinigen? Laten ze eerst het geld gaan halen waar het zit, bij de rijken. Laten ze zelf maar bezuinigen.' Sociale media staan bol van dit soort uitspraken. Bij verkiezingen, politieke debatten en Prinsjesdag gaan de diarreelsluizen wijd open. Leerlingen zien al die drek op hun scherm langskomen.

Dit moet en kan genuanceerder, en hier ligt een belangrijke taak voor het economieonderwijs: het leerlingen voorzien van economische kennis om een gefundeerde en onderbouwde visie te kunnen vormen en aan het maatschappelijke debat te kunnen deelnemen. Het is de officiële doelstelling van het Teulings-programma.

Die taak ligt bij uitstek bij het cluster concepten waar we het hier over hebben. Concepten die onder algemene vorming kunnen worden geschaard. Al was het maar om leerlingen begrip en kennis te leveren over grote maatschappelijke issues als klimaat, energietransitie, AI, (bio)technologie, ongelijkheid, sociale zekerheid, vergrijzing, wonen, welvaart, etc. Moet de overheid meer taken op zich nemen, of minder? Moet de collectieve sector uitgebreid worden of verkleind?

De leerling kan zelfstandig een enorme hoeveelheid informatie verzamelen. Over de omvang en samenstelling van de collectieve uitgaven, evenals de (vormen van) financiering ervan. Zelf BTW-sommetjes maken is meestal een eitje. Veel leerlingen zullen ook wel in staat zijn om voor gestandaardiseerde gevallen het af te dragen bedrag aan inkomstenbelasting en sociale premies te berekenen.

Maar met 'zelfstandig leren' wordt het wel moeilijk vragen te beantwoorden als: wie moeten belastingen en premies betalen? Waarom? Wie heeft recht op welke uitkering? Wat zijn de effecten op de inkomens- en vermogensverdeling? Waarom staat (de omvang van) de sociale zekerheid onder druk?

In ieder geval heeft de economiedocent als vakleerkracht een cruciale en leidende rol te vervullen bij de discussie over de rol en omvang van de overheid, de (politieke) motieven achter de (na WO II sterk gegroeide) omvang van de collectieve sector, de relatie met groei en welvaart, de effecten van specifiek het onderwijs, overheid of markt.

'We weten al sinds de jaren 60 en 70 dat de "leerkrachtgestuurde aanpak" de beste is. Daarna kan "zelfontdekkend leren" ook soms een meerwaarde zijn. Helaas denkt men vaak het omgekeerde.' *Onderwijspedagoog Pedro de Bruyckere in De Morgen (22 mei 2023).*

Is er een verband tussen de relatieve omvang van de collectieve sector en de welvaart van landen? Een vraag die een vakdocent moet stellen, terwijl leerlingen zelf de nodige gegevens van bijvoorbeeld een flink aantal Europese landen kunnen verzamelen wat betreft de staatsschuld als percentage van het BNP in eurolanden, de USA, Japan en China.

Ook kunnen leerlingen best zelf de conclusie trekken of de eurolanden voldoen aan de afgesproken Baselnorm van 60 procent BNP en of Nederland voldoet aan de 3-procentnorm bij het begrotingstekort. Leerlingen ontdekken dan dat de relatieve staatsschuld van landen als België (120 procent BNP) en Japan (240 procent BNP) van geen kanten aan de normen voldoen. Die informatie kan de docent op tafel gooien, met vragen als: is de welvaart in landen als België en Japan hoger of lager dan landen met een (veel) lagere staatsschuld? Waar zou je willen wonen?

En waarom mogen consumenten wel geld lenen met een omvang van een aantal keer hun jaarlijkse inkomen, en mogen bedrijven investeren met bedragen groter dan hun jaarlijkse omzet, en waarom zou de overheid geen geld mogen lenen om in het onderwijs te stoppen, in de infrastructuur, in energie en klimaat(-technologie) om zo een evenwichtige groei en welvaart te verzekeren? Hier speelt de vakdocent economie een hoofdrol, ChatGPT zelfs geen bijrolletje.

Waarom nog naar school?

In de meest zuivere vorm van zelfstandig leren zijn vakleerkrachten overbodig en worden deze vervangen door docenten die de rol van studiebegeleider van de leerling op zich nemen. Het lerarentekort verdwijnt als sneeuw voor de zon. Het hele onderwijsproces kan digitaal afgewerkt worden. Vroeg opstaan en dat heen en weer gereis naar scholen worden overbodig. Schoolgebouwen mogen een andere bestemming krijgen. Miljarden kunnen op de onderwijsbegroting worden bespaard. Zelfstandig leren lijkt alleen maar voordelen te hebben. Niets is echter minder waar.

De mens is een sociaal wezen. Hij kan slechts gedijen in een groep, in groepen van verschillende samenstelling. Mensen leren van elkaar. Onderwijs is bij uitstek een sociaal proces. Zonder elkaar te ontmoeten is van leren geen sprake. Al is het maar omdat samenkomen tevens noodzakelijk is voor mentaal welzijn en het ontwikkelen van een identiteit bij de leerling in volle fysieke en geestelijke groei. De maatschappelijk nog onervaren leerling ontmoet medeleerlingen met een geheel verschillende achtergrond.

Een goede schoolomgeving houdt leerlingen ook emotioneel bij de les. Op scholen kunnen leerlingen elkaar motiveren. En daarmee een dam opwerpen tegen de steeds debietvollere waterval van getalenteerde leer-

lingen die naar onderwijsniveaus stromen die hun intellectuele capaciteit niet benutten. Steeds meer van deze leerlingen verlaten het secundaire onderwijs zonder diploma.

De idee dat de school als ontmoetingsplaats alleen leer-effecten heeft bij leerlingen in het primaire en secundaire onderwijs snijdt geen hout. Het geldt evenzeer voor studenten in het hoger onderwijs. Niet voor niets worden colleges georganiseerd, waar bij uitstek vakdocenten de bijeengekomen studenten uitdagen en inspireren. En werkcolleges, waar docent en student, en studenten onder elkaar, (theoretisch)inhoudelijke debatten voeren. Ook wetenschappers ontmoeten elkaar, wisselen onderzoeksresultaten uit, binnen teams, op symposia en congressen.

Op een sessie bij een lerarenopleiding waar studenten gevraagd werd de voor hen beste docent op hun middelbare school voor de geest te halen, en te beargumenteren waarom juist die de beste docent was, kwamen steeds dezelfde elementen naar boven: ze hebben veel vakkennis, kunnen goed uitleggen. Ze creëren een klimaat waar de leerlingen zich goed en veilig voelen. Je gaat graag naar zijn les.

Voor de meeste mensen staat zulk onderwijsverleden rotsvast in het geheugen verankerd. Deze docenten zijn vaak inspiratiebron geweest om zelf leraar te worden. Zo vervullen docenten een cruciale maatschappelijke rol. Ze verbinden de leefwereld van de leerling met de maatschappij. En ze zijn de enigen die dat zonder persoonlijk belang en in alle objectiviteit en neutraliteit kunnen doen. In contact met de leerlingen, op school.

Covid als experiment

Covid zette ons leven op zijn kop, maar bood een ideaal experiment om het proces van zelfstandig leren in kaart te brengen en te beoordelen. Covid als ideale leerschool. Het onderwijs verliep via de digitale weg die vooral zelfstandig door de leerling (gedwongen) diende te worden bewandeld.

Resultaten van wetenschappelijk onderzoek blijken eensluidend. De meeste leerlingen en studenten ontwikkelden mede door maatschappelijke isolatie mentale problemen. Het is dan ook niet verrassend dat

ze na het verdwijnen van het virus in feeststemming weer naar school en universiteit mochten terugkeren. Alom is er leerachterstand vastgesteld. En niet onbelangrijk: de leerachterstand was veel groter bij leerlingen met een zwakkere sociaal-economische achtergrond dan bij leerlingen uit gegoede milieus. Iedereen kan daarvoor wel oorzaken aanwijzen. Het verschil in onderwijskansen is dus vergroot. Onder normale omstandigheden kunnen docenten deze verschillen milderen. Ze zien leerlingen voor hun neus, zien hun gedrag en kunnen ze aanspreken en helpen.

Zelfstandig leren wordt zoals gemeld in de praktijk opgevat als het door leerlingen, alleen of in een groepje, vooral digitaal verzamelen van data, en die op betrouwbaarheid en originaliteit beoordelen. Het zijn vaststaande feiten. Slechts uiterst geschikt voor het beantwoorden van reproductievragen op toetsen. Je kunt er ook quizkampioen mee worden.

Maar onderwijs is geen quizkampioenschap. Het is een waanidee dat met het louter vergaren van data inzicht en kennis kan worden vergaard van maatschappelijke economische krachten, om later als medeburger maatschappelijke verantwoordelijkheid te kunnen dragen. Het woord 'leren' in de vaardigheid 'zelfstandig leren' suggereert dat leerlingen daartoe in staat zijn. Maar het woord 'leren' wordt hier oneigenlijk gebruikt. En zou vervangen moeten worden door 'data verzamelen', 'zelfstandig data verzamelen'.

Zelfstandig data verzamelen kan leren zeker bevorderen. Maar onder de voorwaarde dat de leerling voorafgaand weet waarvoor die data dienen. De economiedocent dient leerlingen een raamwerk, een frame, een kader, een sjabloon of hoe je het ook noemen wil te bieden. Een raamwerk waarin de concepten en de onderlinge theoretische relaties en vragen een plaats krijgen. Evenals de logica en noodzaak achter de te verzamelen data.

Niet de studieprocesbegeleidende docent, maar alleen de vakdocent is in staat het noodzakelijke kader te construeren. Die moet daarover over voldoende theoretische kennis beschikken, ruim boven de leerstof staan. Alleen deze weg leidt naar onderwijs van hoge kwaliteit.

De afbeeldingen Reporente ECB en 'Maand-op-maand-inflatie 1999-2023' komen uit: Hinloopen, J., 2023, "Lesbrief Praktische Economie – Inflatie: oorzaak en gevolg.", Den Bosch: Malmberg

Noten:

- 1) TEO 04/2018. 'Samenwerken tussen de M&M-vakken – een interview met Hanneke Tuithof', Peter Voorend. (In het kader van Curriculum.nl is Hanneke Tuithof benoemd tot vakdidacticus voor de M&M-vakken).
- TEO 01/2019. 'Samenwerken tussen de M&M-vakken: de vier vormen', Peter Voorend.
- 01/2020: 'Vakkenintegratie: alternatieve samenwerkingsvormen voor de M&M-vakken?'

Ga via deze QR-code naar het VRT-nieuwsbericht 'Banken boeken recordwinsten' (10 augustus 2023).

ZELFSTANDIG LEREN?

